

P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did
with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G MI-A SUNAT PSIHIATRUL

„Explică-mi ce naiba ai făcut cu Cincinnati și Wall Street.”

The P&G Saga · 19

Telefonul fix tot suna și nu răspundea nimeni. Eram singur acasă, la duș.

Intra în porția mea săptămânală — singurul duș cu care fusese de acord soția mea. Spunea că prea multă spălare strică pielea unui bărbat, că trebuia să rămân doar atât de curat cât e nevoie.

Dar adevărul e că voia să economisească la factura de gaz.

Și mai credea că, dacă nu mă spăl, n-o să merg la alte femei. Păcat că nu știa că dușurile din alte case erau gratuite. Și fără plată.

Ahahaaahah

Am ajuns la telefon, dar închiseseră deja.

Puțin mai târziu a sunat din nou. De data asta am răspuns și era doctorul meu — psihiatrul meu, un profesor universitar pe care nu-l mai văzusem de peste cinci ani — care îmi cerea o întâlnire.

L-am lăsat să aleagă ziua și ora, eu fiind disponibil imediat: am acceptat, chiar în după-amiaza aceea la 17:30, la cabinetul lui.

Am ajuns cu douăzeci de minute mai devreme, o veche regulă moștenită de la tatăl meu și adoptată și de managerii din Țara

Soarelui Răsare.

Să ajungi mai devreme la o întâlnire înseamnă că ai luat deja în calcul neprevăzutul, iar asta te face de încredere și sigur pe tine.

L-am văzut ieșind din camera lui. Sala de așteptare era plină de oameni pe care trebuia să-i consulte; fiecare avea programare și 150 de euro în buzunar, doar ca să audă ce naiba avea el de spus.

A venit spre mine și m-a salutat: „Dragă coleg, bună ziua, bine ai venit, te așteptam.” Apoi, întorcându-se spre secretara lui: „Carmen, amână toți pacienții cu cel puțin o oră. Am o întâlnire cu colegul meu.”

Minchia, coleg. Eu, cu un 4 la italiană la școală și o diplomă acordată pentru merite sportive, iar lumea crede că sunt doctor. Ce naiba face — și-a pierdut mințile?

Am intrat în biroul lui și m-a așezat în colțul mic de relaxare, un fotoliu lângă celălalt. Era prima dată pentru mine; îl văzusem mereu ca pacient. Trebuia să se întâmple ceva mare, dar nu reușeam să-mi dau seama ce.

„Dragă Ferdinando, lasă-mă să vorbesc eu primul, cât vreau, și apoi îți dau cele cinci minute ale tale.” Ahahahahha

„Te cunosc din 2009, când ai venit prima dată la mine, adus de un prieten doctor de-al nostru care între timp a murit, și nu ți-am cerut niciodată bani.”

„Confirm, domnule profesor.”

„Taci, la naiba, mi-e destul de greu să vorbesc cu tine, pentru că aici am înțeles cu toții un lucru despre tine, fără Jung și filozofii lumii: ești doar cineva despre care nimeni nu se așteaptă să existe — și în schimb, iată-te, în orașul meu, dând peste cap mințile lumii.”

„Voi fi scurt: explică-mi ce naiba ai făcut cu Cincinnati și Wall Street. Se poate să nu te pot lăsa singur nici măcar un minut?”

Ahahahahah

„Și apoi sunt eu — șaptezeci și opt de ani, profesor universitar, președinte național al Asociației Psihiatrilor Italiani, două sute de publicații — și nu pot înțelege cum ai reușit să străpungi web-ul.

„M-au sunat toți cei pe care îi cunosc în America. Voiau să știe dacă diagnosticul tău de tulburare bipolară e real, iar eu l-am confirmat — dar amândoi știm că, dacă n-aș fi făcut-o, ți-ar fi luat pensia de 351 de euro pe lună.

„Acum spune-mi ce ai pus la cale. Dar mai întâi trebuie să te întreb: iei vreun medicament, și ce iei?”

„Niciun medicament de cinci ani. Doar o valoare ieșită din limite la analizele de sânge, dar nimic îngrijorător.”

„Eu decid dacă e îngrijorător. Ce valoare?”

„Testosteronul la 1.400...”

S-a uitat la mine și mi-a răspuns: „*Minchia*, și cum s-a întâmplat asta?”

„E numai vina vecinei mele. Are un fund de poveste. O văd și mi se ridică tot.”

„Termină cu prostiile. Hai să fim serioși.

„Spune-mi ce naiba ai făcut.”

„Am făcut ce m-ați învățat dumneavoastră, dar fără diplomă, fără specializare, fără studii, fără secretară.”

„Ce înseamnă asta? Nu înțeleg.”

„Am studiat comportamentul uman, m-am îmbrăcat în autor și l-am scris — ca nimeni să nu poată spune că am practicat medicina fără licență, fără să fiu înregistrat, fără să scriu rețete sau să pun diagnostice.

„Iar clienții mi i-am găsit pe web. Dar, cum nu pot emite facturi, am preferat să nu vând nimic deocamdată. O voi face mai târziu, cu tot cu activitatea de bază, unui singur jucător — dacă acceptă să cadă în capcana semantică.

„Asta e tot.”

„Am o singură întrebare pentru tine.

„De ce ai lăsat italiana în afara limbilor?”

„Italia e un loc unde poți petrece o vacanță de cincisprezece zile și poți mânca bine, dar apoi trebuie să pleci. Altfel, de îndată ce oamenii încep să se intereseze de tine, lansează atacuri nedrepte, devin curioși și chiar răi, te denigrează și te denunță.

„Iar istoria lumii ne învață că țara aceasta nu și-a recunoscut niciodată geniile — începând cu dumneavoastră, fără să mai

căutăm. Dacă v-ați fi născut în America, azi ați fi avut o altă viață. Abia când te întorci cu recunoaștere din străinătate te validează — și chiar și atunci, cu suspiciune.

„Iar după optsprezece procese penale am învățat-o singur și nu trebuie să cer voie nimănui.”

M-am ridicat din fotoliul acela, m-am uitat la ceas și am spus:
„Mai am un minut ca să vă spun ceva.

„Domnule profesor, vă mulțumesc — și vă iubesc.”

Al tău, Ferdinando